

skal jo allerede have et ganske anseligt Antal ruinerede Hjem paa Samvittigheden.“

„Naa ja — han er en Stridsmand. „Krig er min Haandtering“ skal han engang have sagt. Han er skaanselsløs og uforsonlig, undertiden vistnok ogsaa grusom. Derfor var jeg en Tid betænkelig ved hans voksende Indflydelse, — deri har du ganske Ret. Men maaske har jeg ikke opfattet ham rigtig og i det hele undervurderet den Slags Folks Betydning. Maaske trænger vi netop til en saadan Mand herhjemme, hvor man synes i Færd med at glemme, hvordan et virkeligt Viljesmenneske ser ud.“

„Altsaa alligevel et Ideal, en Læremester for os alle.“

„Maaske! I hvert Fald en Erobrer. En Smule af en Cæsar.“

„Sig mig, hvormange Selvmord er det, man regner, at han til Dato kan tilskrive sig Æren af?“

„Aa, den dumme Snak!“

„Men du bliver dog nødt til at indrømme —.“

„Ja, om saa var? Jeg synes, at netop det Paa-styr, der laves, hver Gang han gør Brug af sin Magt til at uskadeliggøre en Modstander eller til at bringe en af sine Medhjælpere frem, tydeligere end noget andet viser, hvor vanskeligt man her-tillands har ved at lære at forstaa, at vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne — og ikke bestandig tinge om dem — med sig selv og andre.“

Per betragtede hende et Øjeblik i Tavshed. Hun havde med sine Ord ramt ham paa en ganske anden Maade, end hun havde haft til Hensigt eller kunde ane.

„Du er kæk paa det,“ sagde han, — og der